

CVANTUL SĂPTĂMĂNI

Gârbovire și deznădejde**pr. paroh Mihai Gojgar**

Din primii ani ai vieții am fost uimit de persoanele cu probleme grave ale coloanei vertebrale, adică de cocoșați. Sufletul de copil, în inocența lui, are o diversitate de sentimente, de la întrebări legate de cauza pentru care cineva ajunge în această situație, până la râsete nefericite îndreptate spre un om nenorocit. Așa că, de fiecare dată când mă intersectez cu oameni aplecați de spate îmi aduc aminte de acele întrebări, depărtate de data aceasta de orice fel de zâmbet batjocoritor.

Duminica a XXVII-a după Rusalii este un alt prilej de a conecta umilele mele cunoștințe despre boală cu învățătura Bisericii și cu trăirile împărtășite în scaunul de spovedanie. Există o legătură, căci, deși foarte puțini dintre cei care își pleacă genunchiul în fața preotului duhovnic sunt gârboviți într-o măsură asemănătoare cu femeia descrisă în pericopa citită în această zi (Luca XIII, 10-17), totuși, destăinuirile oamenilor îmi readuc în fața ochilor vechile întrebări legate de oamenii încovoiați. În copilărie eram mulțumit cu răspunsul părinților: „sunt bolnavi, nu trebuie să râzi de ei”. Mai târziu, mi-am dat seama că lumea este plină de gheboși, de cocoșați.

Sunt oameni doborâți de griji, pentru care întâmpinarea infinității de chipuri din drumurile lor nu mai apare ca interesantă, se anulează de fapt ca variantă. Retrași în ei, își măsoară pașii deodată cu preocupările individuale, căutând soluții, măcinând gânduri. Ajunși în fața preotului duhovnic se încovoie și fizic, pentru a-și expune ofurile, durerile, căderile. Dar ce bine este când se ridică! Cât de frumos este să-i vezi îndreptați! Ce bucurie se poate citi în ochii lor atunci când, dezlegați de păcate, restabilesc legătura vizuală cu cineva!

Dincolo de slăbiciunile sufletești ale fiecăruia, omul trebuie iubit. Ba chiar și în starea de cădere trebuie apreciat ca făptură a lui Dumnezeu, ca un chip al Fiului lui Dumnezeu, ca un posibil om fericit. Este unul din scopurile Tainei Mărturisirii: să redea încrederea în Dumnezeu, în darurile primite de la El și în capacitatea de a fi fericit. Așa cum femeia gârbovită, slăbănogită de durere și frustrarea de a mai sta în poziția firească, slăvea pe Dumnezeu, Cel ce îi redase bucuria de a se împărtăși de privirile celor din jur, de frumusețea cerului și a tuturor celor lăsate de Creator.

Și ar mai fi un aspect demn de luat în seamă, extras din fragmentul evanghelic. Acești oameni gârboviți, fizic sau spiritual, nu mai au nici măcar puterea să ceară vindecarea. Nu mai sunt în stare să caute ajutor, pentru că nu mai cred că el există. Și ce pildă ne dă Domnul? Ia El inițiativa, o cheamă și îi spune: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta” (v. 12). Cu alte cuvinte, de-abia acum am învățat că atitudinea primilor mei ani de viață era nedreaptă (din cauza zâmbetelor) și departe de cerințele unei atitudini creștine. Poate că nu putem să îi ridicăm din neputința lor, poate că durează ceva până când ei însșiși vor face asta, dar am putea să ne aplecăm în fața lor și să îi întrebăm de una, de alta. Oricum, ar fi un dar pentru suferinzi: ar putea să privească un om. În concluzie, gârboviții sunt o șansă pentru noi, o posibilitate de a ne arăta umanitatea, o altă oportunitate de a ne îmbogăți cu o faptă bună – redarea speranței celor de lângă noi. „Mai cumplită este deznădejdea decât păcatul. Cel care și-a pierdut speranța a pierdut totul. Și Iuda și Petru au păcătuit; cel dintâi a căzut în deznădejde, curmându-și viața, cel de-al doilea a căzut în deznădejde, dar s-a ridicat prin speranță, iar căința i-a adus iertarea lui Dumnezeu” (Sf. Ioan Carpatiul).

diac. Bogdan Bădiță

În fiecare an, pe 12 septembrie, Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfântului Ierarh Spiridon. Potrivit "Vieții" redactate de Sfântul Simeon Metafrastul, Sfântul Spiridon s-a născut în jurul anului 270, în Askia, Cipru, pe vremea împăratului Constantin cel Mare (272-337) și a fiului său, Constantius. Îl caracterizau simplitatea în purtări și smerenia, ocupația sa fiind păstoritul oilor. Sfântul s-a însurat și a avut o fată, Irina. După moartea soției a fost înscăunat ca episcop al Trimitundei, cetate pe care a păstorit-o până în anul 348, când s-a mutat la cele veșnice, fiind îngropat în Biserica "Sfinților Apostoli" din Trimitunda. Numele său provine de la cuvântul "spiris", care în limba greacă înseamnă "coșulet", ca urmare a scufiei pe care o purta, din smerenie, în locul mitrei episcopale. "Hristos te-a ales păstor, precuciuoase, din pânțele maicii tale, blând, sfințit și curat, propovăduitor al sfintelor dogme, și vas preacinstit al darurilor Duhului". Ar fi ziditor pentru noi să luăm aminte la smerenia cu care sfântul și-a petrecut viața și a săvârșit minuni. Din sinaxar aflăm că venind la el o femeie cu copilul ei mort și rugându-l să-l învieze, Sfântul este cuprins și de compasiune, dar și de frica de a nu se mândri, dacă ar face vreo minune. Căci, "temându-se de slava deșartă, se lepăda de un lucru așa minunat.

Însă, fiind milostiv, se biruia de amara tânguire a celei ce plângea și a întreat pe diaconul său, Artemidot: "Ce să facem, frate?". Îndemnat la fapta milostivă, sfântul înviază pe copil. Dintr-o adâncă smerenie, "a poruncit sfântul femeii și celor ce se întampleseră acolo, să nu spună nimănui de ceea ce au văzut și s-a făcut". De asemenea, Socrates Scholasticus, în "Istoria Bisericii" (Cartea I, cap.12), subliniază adâncă smerenie a Sfântului Spiridon, ce l-a determinat să continue să se ocupe cu păstoritul, chiar și atunci când a fost încununat ca păstor al "oilor cuvântătoare", adică episcop al Trimitundei. "Sfântul episcop era îmbrăcat în haine simple și purta în mână un toiag de finic și mitra pe cap". A devenit o tradiție ca an de an să i se schimbe papucii, care deși stau neclintiți alături de sfintele sale moaște, de fiecare dată au talpa roasă, arătând că Sfântul Spiridon aleargă neconținut prin lume spre

ajutorul nostru, poate aprins de un „neastâmpăr dumnezeiesc”.

Vă îndemn să ne rugăm cu toții Sfântului Ierarh Spiridon ca milostivindu-se spre noi, în graba sa de a veni în ajutor, să treacă într-o zi și pe la Biserica Sfântul Dumitru. Iar văzând neputințele noastre, le va vindeca, nevoit fiind să se ferească de schela de la intrare, cu siguranță ne va ajuta să terminăm lucrările de restaurare, mijlocind pentru noi și ajutându-ne atunci când ne poticnim.

Sf. Ierarh Spiridon

PILDA CELOR POFTIȚI LA CÎNĂ SAU ȘANSE RATATE

Teodora Poptean

Citind *Pilda despre cina cea mare* (Luca cap. XIV) sau *Parabola nunții fiului de împărat* (Matei cap. XXII), am avut o perspectivă comică asupra obiceiului de a ne sustrage de la lucruri esențiale, fiind îngrijorați de lucruri mărunte, preocupați de eul nostru lipsit, de altfel, de libertate și bucurie. Mesajul textului evanghelic este: răspunde chemării la ospăț. Pregătește-te cum se cuvine pentru ziua de pe urmă. În mod simbolic, ești invitat la o altă petrecere decât cele obișnuite și ar fi bine să vezi unicitatea invitației. Dacă nu ești receptiv la mesaj, dacă și acum găsești o sumedenie de scuze legate de preocupările tale obișnuite, ușile se închid. Și nu gazda, "Cel care stă lângă uși", ți-a ratat șansa, ci alegerea ta. *Și auzind acestea, unul dintre cei ce ședeau cu El la masă I-a zis: Fericit este cel ce se va ospăta întru împărăția lui Dumnezeu! Iar El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și i-a chemat pe mulți. Și la ceasul cinei și-a trimis slujitorul să le spună celor chemați: Veniți, iată acum toate sunt gata. Și toți, parcă înțelegeți, au început să-și ceară iertare. Cel dintâi a zis: Țarină am cumpărat și trebuie să ies să o văd: te rog, iartă-mă!...Și altul a zis: Cinci perechi de boi, am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă!... Și altul a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni... Și întorcându-se slujitorul, i-a spus stăpânului său acestea.*

Atunci mâniindu-se stăpânul casei, a zis: Ieși îndată în piețele și-n ulițele cetății și adu aici săracii și neputincioșii și orbii și schiopii... Și i-a zis slujitorul: Doamne, ce-ai poruncit s-a făcut, și încă mai este loc. Și a zis stăpânul către slujitor: Ieși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre ca să mi se umple casa. Că vă spun Eu vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina Mea. Luca XIV, (12-24)

Mai întâi, sunt chemați cei dinăuntru, apropiații. Aceștia nu răspund, se scuză și gazda nu insistă. După refuzul lor, invitația devine tot mai largă, mai cuprinzătoare. Împărăția este mai încăpătoare decât lumea și este loc. Și alegerea, judecata, e ultima, ea nu precedă chemarea. După lipsa de reacție a celor chemați, Iisus permite accesul în mod generos, nu mai există cei dinăuntru și cei din afară. Nu mai există criterii prelabile care să garanteze că vei fi ales. Dintre cei care vin, nu toți sunt aleși, dintre cei "întâi chemați", nu e ales nimeni (cei dintâi vor fi cei din urmă, și cei din urmă, cei dintâi).

Cei poftiți la cină invocă urgențe, se scuză pentru neparticipare sau poate amână. Obtuzitate, meschinărie, lipsă de discernământ? De intuiție? Refuzul de a se sustrage din rutină, din grijile personale. Sunt invocate propria persoană, averea, nevasta. Desigur, preocupări ce au rostul lor în existență, dar ce te faci când numai poți percepe nimic dincolo de ele?

**RUGĂCIUNEA
COPILULVI
CĂRVIA Î ESTE
FRICĂ**

Doamne, Dumnezeu meu,
Eu fricos am fost mereu.
Vino Tu, cu Crucea Ta,
și ascultă ruga mea:
În lumină să mă scalzi,

Întunericul să-l arzi,
De mână să mă ții,
Curajul să mi-l învii!
Eu de-acum Îți mulțumesc.
Doamne, tare Te iubesc!

Alexandra Bădiță

Daniel, sfânt prooroc al Vechiului Testament, se tâlcuiește "Dumnezeu este judecătorul meu". Cine ar vrea să se inspire din viața proorocului mai întâi ar trebui să se minuneze de încercările prin care trece sfântul, iar apoi să învețe câte ceva legat de vise și proorocii. Dulcele somn de noapte aduce cu el și niscavai vise și câteodată, ce mai vise! Însă parcă ne-am dori uneori, de superstițioși ce suntem, să știm cam ce-ar însemna una alta. Însă ni se pune aici o întrebare bună: au vreo însemnătate visele? Dacă citim despre visele lui Nabucodonosor și ale urmașilor lui pe care Daniel le-a tâlmăcit, fără ca nici un alt înțelept al regatului să poată, avem un răspuns. Însă în ce condiții tâlmăcește Daniel, visele regelui? După ce se roagă fierbinte ca Domnul să-i dăruiască înțelepciunea de a tâlcui, după ce vede că viața lui și a multora este în pericol.

Această relatare nu ne încurajează la tâlmăcirea viselor, ci a fost pentru regii de atunci și pentru popor o ocazie de a vedea puterea lui Dumnezeu, iar pentru noi o ocazie de a lua aminte la cuvintele proorocului: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea...El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți.

El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Îți mulțumesc Ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te...".

Mie mi s-ar părea că nouă nu ne este potrivit în nici o situație să încercăm să tâlcuim vreun vis de noapte, darămite când ne trezim dimineața, repede să fugim la un calculator să dăm un search pe net, poate poate ni se descoperă vreo întâmplare din viitor. Visele cu premonițiile lor nu sunt decât năluciri menite să ne tulbure. Mai bine ne-ar preocupa prezentul cu realitatea lui, gândindu-ne la viitor cu liniștea celui care știe că „Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?".

Sfântul Prooroc Daniel a murit pe vremea împăratului Atic, fiind ucis cu sabia de acesta, odată cu el fiind martirizați și ceilalți trei tineri, împreună cu care și, mai înainte de acest sfârșit, a pățimit. Pomenirea lui o facem în fiecare an în a șaptesprezecea zi a lui decembrie.

BINE CĂ VINI CRĂCIUNUL!

Ivona Boitan

În perioada Crăciunului toată lumea consideră că e momentul potrivit să fii mai bun. Era chiar o reclamă care ne îndemna zglobiu: "De Crăciun fii mai bun, fii adevărat...". Mai "bun", mai "adevărat" dar, cum?

Ce înseamnă până la urmă să fii bun? Care e modelul la care ne raportăm ca să fim mai buni? Mai știm noi să fim buni? Nu ni se întâmplă prea des să confundăm binele cu răul? Cât timp, dintr-o zi, ne petrecem gândindu-ne la bine, la binele nostru, la binele celui de lângă noi? Unii spun că e bine să dai un ban cerșetorilor, că ajuți un amărât, alții spun că nu e bine, că încurajezi o mafie. Unii spun că e bine să vorbești, să dai sfaturi, să îndrumi. Alții spun că e mai bine să taci, că cine ești tu, să dai sfaturi? Unii spun că e bine să treci pe la moaște cu toată garderoba, alții spun că e rău. Mai știm noi ce e binele? Ca să poți face binele e important să fii în relație cu binele, să te cuprindă binele, să te adapi de la el. Haideți să ne gândim puțin care sunt sursele noastre. Cu ce ne umplem noi mintea, inima. Șase zile pe săptămână ne uităm la televizor. Ce vedem, știm cu toții - cruzime, violență, sexualitate etalată, scandaluri. Citim ziare - subiecte idem televiziune. Cu ce ne mai ocupăm? Ne întâlnim prin cafenele și ne forfecăm colegii, prietenii, rudele. În cazurile foarte fericite, în a șaptea zi, ne odihnim! Ne odihnim de tot acest rău și ca "buni creștini" ce suntem, mergem la biserică. Și avem senzația că ne-am salvat, suntem "buni". Așa o fi? Trăim în rutina noastră, în confortul nostru, în obișnuințele noastre și-n papucii noștri de casă și, avem ferma convingere că suntem buni. Iubirea, binele, ajutorul încep acolo unde se termină confortul. Iisus Hristos a bătut mii de kilometri pe jos, la fel au făcut și apostolii. De ce oare? Ești de fapt bun doar cu acei oameni pentru care ești dispus să le lași puțin deoparte pe ale tale și să te faci liber pentru ale lor. Pentru cine ești dispus să ieși din casa ta încălzită, din patul tău cald, de lângă ceaiul tău aburind? Pentru mama ta? Pentru soția ta? Pentru copiii tăi? Și pentru mai cine?

Și mai ales să faci asta convins că e o nimica toată? Fără să aștepti mulțumiri sau recompense? Până la urmă, ce înseamnă postul? Înseamnă o rupere a obișnuințelor și o punere sub observație. De obicei mănânc mult, în post mănânc puțin. De obicei mă rog puțin, în post mă rog mai mult. De obicei îi vorbesc de rău pe alții, în post tac. De obicei aștept să fiu ajutat, ghidat, ocrotit. În post mă ofer să ocrotesc, să ajut.

"Căci nu fac binele pe care-l voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc". Din vorbele Sf. Apostol Pavel reiese deci că binele trebuie dorit. Și făcut conștientizând fluxul răului din tine și dându-i întâietate binelui care există în tine și așteaptă undă verde. Binele este un act de voință. Un act puternic. Binele nu poate fi făcut decât în stare de luciditate, de conștientă. Binele ține de concentrarea interioară pe ce gândești, ce spui, ce faci. Să arunci unui cerșetor doi bani nu e bine, nu e rău. E nimic. Dar poate fi rău dacă te împăunezi cu gestul tău și crezi că ai făcut binele. Fă-l parte din viața ta pentru o secundă, aia în care-i dai banul. Privește-l în ochi și vezi în el un om. Să te duci să vizitezi pe cineva la spital și să-l uiți în secunda doi după ce ai plecat de acolo, nu știu dacă e bine. Să dai un pachetel din mâna caldă și inima rece, nu știu dacă e bine. Să verși două lacrimi auzind de trista soartă a cuiva și apoi să te gândești ce suflet curat și bun ești și cum te impresionezi de soarta celor nevoiași, nu știu dacă e bine. Nu știu. Tot ce știu este: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața". Încerc să mă raportez mereu la aceste cuvinte. Ce ar face Iisus Hristos într-o anumită situație? Cum ar proceda El? Ce ar zice? Practic, dacă citești Evanghelia, ai acolo toate situațiile unei vieți, situații cărora le găsești similitudini în viața ta. Deci avem toate răspunsurile! Așa că singurul bine pe care-l poți face ție și celorlați este să te ții de calea indicată. Și să încerci să fii treaz în interiorul tău, cât mai mult timp.

Ciprian Apintilieseii

Sărbătoarea din 20 decembrie, închinată Sfântului Ignatie Teoforul, este cunoscută în popor și sub numele de Ignatul porcilor sau Înătoarea, deoarece în această zi au loc, din cele mai vechi timpuri, diferite obiceiuri ce țin de sacrificiul porcului. Aproape fiecare regiune a țării noastre își are propriile practici, credințe și ritualuri ce se desfășoară în această zi. Apare întrebarea firească: de ce este asimilată respectiva sărbătoare cu porcul?

Este cunoscut faptul că multe elemente ale tradițiilor existente în societățile primitive precreștine au supraviețuit și după momentul încreștinării lor, deși au îmbrăcat o nouă spiritualitate, cea creștină. Conform specialiștilor, oamenii societăților arhaice care s-au perindat pe aceste meleaguri, considerau porcul, mai ales pentru sângele său, ca unul dintre cele mai importante ajutoare necesare revigorării. Ei observau cum, odată cu echinoctiul de toamnă, Soarele intra într-un oarecare proces de dispariție, fapt ce avea consecințe destul de drastice: vremea se răcea tot mai mult, lumina era încontinuu învinsă de întunericul nopții, natura întreagă parcă intra într-un proces de degradare și descompunere. Momentul respectiv era considerat mai critic pentru întreaga existență.

De aceea, oamenii considerau că trebuie să intervină în ajutorul astrului ceresc ca să nu dispară, momentul intervenției lor fiind plasat în preajma solstițiului de iarnă, adică atunci când este cea mai mică zi din an. Ei ajutau Soarele prin sacrificarea porcului în cinstea zeului Saturn. Sângele respectivelor sacrificii avea menirea de a întări sau de a revigora forțele Soarelui pentru a începe din nou să biruie întunericul. Firește, este doar una dintre explicațiile ce se oferă datinilor specifice acestei perioade a anului.

Astăzi, Ignatul se află în strânsă legătură cu sărbătoarea Crăciunului, ziua în care se naște Hristos "Soarele dreptății". Nu întâmplător au așezat Părinții Bisericii ziua de 25 decembrie ca zi de prăznuire a Nașterii Domnului. Începând cu această zi, lumina se revarsă tot mai mult peste întinderile lumii, pentru ca mai apoi totul să renască la viață. Dacă odinioară Ignatul era impregnat cu semnificații religioase păgâne, în timpurile de astăzi, ca multe alte aspecte secularizate ale vieții religioase, Ignatul este și el dezbrăcat de orice simbolism religios, constituindu-se numai ca un bun prilej de a-și pregăti creștinul merindele ce are să le pună pe masa întinsă cu ocazia zilelor de sărbătoare.

ȘTIRI DIN PĂROHIE – PROCESUL RESTAURĂRII

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, miercuri, 5 decembrie, a început montarea schelei în jurul bisericii noastre, în vederea începerii procesului de consolidare și restaurare. În situația ideală, ele ar trebui să se încheie în doi ani, însă doar Cel-de-Sus știe când se vor încheia. Ce știm este că această misiune a început într-o zi ce se află între prăznuirea a doi sfinți foarte cunoscuți. Pe 4 decembrie, când am făcut predarea amplasamentului către constructor, am cinstit-o pe Sfânta Varvara care este nu doar ocrotitoarea minerilor, așa cum foarte mulți știu, ci și a geologilor și arhitecților. Se vor face săpături, cercetări arheologice și arhitecții vor avea mereu de lucru, Sfânta Varvara ne va cerceta și ne va sprijini. Pe 6 decembrie l-am sărbătorit pe Sfântul Nicolae, sfântul darurilor. Și, iată, comunitatea noastră tânără, a primit în

"ghetute" bucuria începerii lucrărilor.

Cu rugăciunile Sfintei Varvara, ale Sfântului Nicolae, ale sfinților noștri ocrotitori și, mai ales, cu darul lui Dumnezeu, vom trăi și clipa resfințirii bisericii, la vremea convenită. Amin!

CONCERT
DE
COLINDE

Duminică 23 decembrie, ora 11.30, după Sfânta Liturghie, în Biserica Sfântul Dumitru va avea loc un concert de colinde susținut de Corul Asociației Tradiția Românească și Corul Mănăstirii Agapia. Vă așteptăm cu bucurie!

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poșta pe noul site: <http://sfantuldumitroposta.ro>

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din "Dimitrios" în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele. **Vă așteptăm cu nerăbdare!**

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile:
Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE
DECEMBRIE 2012

10.12 – Nădejdea creștină;
– cap. 15 din Evanghelia după Matei

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Biserica
Sf. Dumitru – Poșta

Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631

Program liturgic

Duminică 8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18.00 – Program de spovedanie
19.00 – Seară Catehetică
Miercuri 18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri 18.00 – Acatist
Sâmbătă 10.00 – Parastas